

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Provincia Neapolitana.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-67721](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-67721)

dis signa edidit, vt cum ad mortem duceretur, passim oppidani, quisque sui vt apud superos memor esset, precarentur. Melitenſis Collegij inopiam liberales equites largis eleemosynis subleuarunt. Missi de more sunt è nostris, qui circumſitos pagos lustrarent; atque ibi, vt ea gens est spiritalium rerum audissima, non modo ab oriente ad occidentem solem, sed ad multam etiam noctem assiduo labore desudatum est; quod si deinde, ad tantillum quietis captandum, domo nostra excludebantur, non ideo ad suam redibant, sed magna pars sub dio opportunum tempus operiebantur, neque imbrium, neque ventorum iniurijs, Ianuario præsertim mense, frangebantur. Die conuersioni D. Pauli sacro, cum noster ad tria circiter hominum millia verba faceret, & ad condonandas iniurias hortaretur, quadraginta fere, qui graues inter se inimicitias exercebant, priusquam domum repeterent, sua sponte ad beneuolentiam inuicem conciliati sunt. Mortuus est P. Sebastianus Ponzet Parisiensis trium votorum professor, vir sanctæ contemplationis amicissimus. De Chia residentia nihil hoc anno acceptum.

P R O V I N C I A
N E A P O L I T A N A.

ALVI T hæc Prouincia in duodecim domicilijs Socios quadringentos sepruaginta duos. Domus Professa vna. Collegia decem. Domus Probationis

Probationis vna. In Domo Professa Neapolitana Socij degunt octoginta. In Collegio Neopolitano fere ducenti. In domo Probationis eiusdem loci octoginta. In Collegio Catanensi sexdecim. In Nolano tredecim. In Lupiensi quindecim. In Bariensi duodecim. In Cosentino, vnde viginti. In Barolitano duodecim. In Aquilano totidem. Par numerus in Neatino. In Beneuentano vno maior. Ex hac vita ad meliorem, vti speramus, abierunt octo.

DOMVS PROFES- SA NEAPOLITANA.

ALVIIT Domus Professa Neapolitana hoc Anno Sacerdotes quadraginta septem, Coadiutores triginta tres. Verba faciebat quidam e nostris ad eas Moniales, quæ sese à turpioris vitæ fordibus, ad meliorem frugem conuerterant; at erat mulier, quæ illuc aduenerat, vt fit, adlocutura moniales: vix Pater perorauerat, cum illa multis lacrymis, quas interni doloris vis incredibilis exprimebat, petiit, vt se quoque monialibus illis aggregaret, neque pateretur voluptatum æstu abreptam in tam fordido, tamque periculoso diutius pelago fluctuare. Quidam, etsi morti proximus, peccata tamen aperire recusabat; Verum vbi Pater e nostris mortem, & vltrices inferorum pœnas denunciavit, e sententia deiectus, animum tanta cum doloris significatione expiauit, vt vix contineri à sacerdote posset, quin pugnis in pectus, tot scelerum quondam domicilium, inueheretur. Illud in hac re mirum, vix animi for-

des, & dæmonis virus euomuerat, cum pristinam valetudinem recuperare cœpit, vt animi morbo corpus affici, & ad eiusdem valetudinem reuiuifcere videretur. Adolescens abducta pellice neque propinquorum, neque amicorum monitis acquiescebat, imo & manus in se ipsum iniicere, cibo abstinere, & quædam alia extremæ dementiæ facere, donec nostrorum consilio, quas à teneris annis conceperat, peccatorum maculas eluit, & diuinæ gratiæ fonte turpis amoris faces extinxit. Tantis ambitionis facibus vrebatur quidam, vt dæmoni sacra facere, quo illius opera ad honores adipiscendos vteretur, non perhorresceret; quædam nocte cum teterrimo hosti thus dedisset, vidit ad se venientem tam immani rictu, tam turpi effigie, vt facile suam ipse insipientiam senserit, qui ab immanissima bellua, vilissimoque mâcipio aliquid commodi sperauisset, ad nostros conuolat, quorum opera à dæmonis tyrannide vindicatur. Monialis, dum peccata cuidam è nostris aperiret, incredibili quodam conatu se tandem ipsa peruicit; & est, inquit, aliud Pater, quod te celare nollem: sed dæmon manu fauces comprimit, neque me illud fateri permittit: plures quidem annos femineo pudore detenta sum, quo minus illud Confessario aperirem; neque tamen, sororum opinionem verita, à sanctissima Eucharistia abstinui, sed iam pœnas tam proiectæ audaciæ dare incipio à dæmone strangulata. Hæc cum diceret, & dæmoni toto corpore obluctaretur, sudore perfundi, & expiranti similis liqui animo cœpit; Pater diuina ope implorata, esset ne hoc, inquit, peccatum, quod ne proferas, tyrannus acerbissimus fauces obruit? Hoc, Hoc,

Hoc, illud est, excipit mulier; vixque hoc dixerat cum durissimum seruitutis iugum excussisse se sentit, neque audere dæmonem in eam manus iniicere, quam sibi summus rerum omnium Imperator in filiam adoptasset. Pari felicitate aduersus eosdem hostes, alij è nostris decertarunt pro matrona, in quam plures annos prædones iniquissimi desæuierant: sed nostrorum oratione pulsati, fugatique. Virgo egregia forma, è præsentissimo pudoris naufragio erepta, & in matrimonium collocata est à nostris honesto viro, & trecentos aureos, ad hoc à piis viris collectos, dotis nomine dedimus. Mulier in adolescentis cuiusdam amorem exarserat, eumque plures annos mulieribus blanditiis delinitum detinuerat: sed cum forte is venisset aliquando in Templum nostrum, ac Sacerdotem conuenisset, eius oratione permotus, ad purioris vitæ munditias animû, mentemque adiicit; illud tamen dari sibi summopere contendebat, vt cum ea, cui consueuerat, in Templo aliquo semel tantum loqui pateretur: sed cum id quoque negari sibi animaduerneret, relicto nostrorum consilio mulierem conuenit, consilium suû exponit, ea se mente esse ait, vt nolit in posterum vllam cum ea familiaritatem habere: ad hæc, amoris atq; indignationis facibus æstuans mulier, modo contumelias ingerere, modo lacrymas agere, omnia denique tentare, quibus in suam sententiam adduci posse iuuenis videretur; sed vbi nihil proficere se sentit, ecquis, inquit, hic est, qui hanc tibi mentem iniecit? nomen significat adolescens, tunc illa ad nostrum conuolat, ea loquitur, quæ furiis agitata amor expromere suadebat: sed tamen hunc exitum res habuit, vt ipsa quoque felicissimè

licissime flecteretur, atque vterque tandem, ablutis confessione animi maculis, meliorem viuendi rationem instituerent. Quadraginta horarum preces, eo apparatu celebratæ, eaque omnium frequentia, vt facile superiorum annorum splendorem superauerint. Excursum in Campanum agrum, in quo excolendo non mediocriter defudatum est: confluebant è vicinis oppidis, (quorum nonnulla decem millia passuum aberant) mulierum, ac virorum comitatus tam assidui; vt quamuis nihil nostri de labore remitterent, omnibus tamen satisfacere minime possent: & oppidani, apud quos agebamus, cum tanto externorum concursu, nostris laboribus fraudari sese intelligerent; proximis pagis denunciarent, se vel armis eos aditu prohibituos, qui ad nostros accederent. Vbique Sodalitates institutæ, reuocatus sacramentorum vsus, omnibus etiam neruis contenderunt, vt Christianæ doctrinæ elementa omnes docerentur; atque vt hoc studium maiora in dies incrementa suscipiat, tantum alicubi stipis collectum est, vt singulis annis duabus virginibus ex iis, quæ in christiana doctrina magis profecerint, matrimonio collocandis satisfit. Solemne fuit nostris sorte eductas sententias aliquas iis offerre, qui nostros conuentus celebrarent, mirum dictu, quam multos ea res ad nostras compulerit; nam cum eæ fere essent, quæ vel in vitia inueherentur, vel ad virtutes animos inflammarent, plerique omnes, non ea sibi à cæco casu, sed à rerum omnium moderatore Deo dici existimabant. Ergo nonnulli, qui in extremis sordibus, nullo conscientia sensu vixerant, ita his sententijs affecti sunt, vt nostris hominibus ingenuè

nue

ne dixerint, neque quiescere sese, neque cibum capere securos potuisse, vbi à Deo per schedulas illas admoniti fuerant, vt peccatorum cœnum abstergerent, quoad vsque diuinis iussis non obtemperauerint. Neque profectò, si rem attente contempleris, superstitiosos nimium hos paganos dixeris, qui se diuinitus ijs sententijs admoneri, pro comperto habeant. Mulier erat notæ apud omnes simplicitatis, cuius animi candor eximius eò magis eminebat, quod singulari cum pietatis affectu iungebatur; huic nonnunquam videndum sese offert Christus, plurimaque atque egregia in eam beneficia confert. Ergo per eos dies, quibus diebus sacræ Anastasis memoriam colimus, mulier ter sibi ea verba dici audiit, quibus quondam discipulos suos Dominus est affatus (Pax tecum) & post nonnulla, singulari, inquit, studio illi te Sancto commenda, & vitæ rationem imitare, qui tibi sorte obtigit; & subscripta verba non ab alio, quam à meo tibi dici spiritu existima. Et quidem res ipsa aperte loquitur. Sacerdos, qui non in primis vitæ puritatem amaret, in templo quandam ex illis schedulis accepit: sed cum aperte ab ea se pungi sentiret, nostrorum in ijs distribuendis, suspectam fidem habere cœpit: verum cum sententiæ non omnibus suffecissent, domû, cum ea nos multitudine deduxit, quæ cartulam illâ, sententiamque esset acceptura, & multitudini permixtus voti compos efficitur; at vbi legit, elata voce, Pater, exclamat, licet ne coram hac multitudine facinus fateri meum? cum id noster pernegaret, tacuit; at vbi ad sua ceteros munia obeunda dilapsos sentit, Accepit in Templo schedulam, qua cum acriter vul-

nerari

nerari me animaduernerem, domum te deduxi accepturus aliam mitiorem; & ecce tibi iisdem verbis, eademque sententia, in meæ vitæ turpitudinem sæuientem Deum. Potro hæc eadem tantum cum animi perturbatione loquebatur, vt quam feliciter diuina verba miseri illius pectoris arcem oppugnarent, facile quiuis intelligeret; neque multo post turpissimæ vitæ maculas confessione absterfit. Quidam, quamuis in omnium peccatorum face versaretur, accessit ad nostros, & patrum aliquem sanctum sibi dari petijt, accepit e ductum sorte S. Hieronymum; sequenti nocte cum se quieti dedisset, vidit sanctum senem illum truci vultu, ardentibus oculis, accensam sibi digito fornacem demonstrare, atque horribili voce dicere, in hos quam primum conijcieras ignes, nihi aliam viuendi rationem instituas. Alius accepta schedula, fomno se dedit, sed à dæmone excitari se sentit, & per vim è lecto extrahit; & cum contra tam fœdum hostem nulla aptiora arma infelici iuueni suppeterent, quanta maxima poterat vocis contentione, tutelarem Sanctum appellabat. Ecce tibi illico niueis induta vestibus mulier, & dæmonem contuens, an nescis, inquit, quibus Iuuenis hic hodie præsidij sese firmauerit? non tulit longiorem orationem fœdissimum mancipium, & in suas se tenebras recipit paulo post, & mulier euauit: appetente luce, nostros conuenit, rem exponit, ea commoti animi significatione, fraudis vt dubitationem omnem eximeret, instituta quoque vitæ ratio id aperte confirmat.

COLLE-

COLLEGIUM
NEAPOLITANVM.

DVCENTI fere in hoc Collegio versati sunt, è quorum numero omnino quinque mors sibi vindicavit. Hieronymum Russum tunc primum studia auspiciatum, & Marium Palumbum, præstanti ingenio adolescentem, tertio Theologiæ anno rapuit. Dionysium præterea Vignerium. Vincentium Cosligiam. Angelum de Matthæis coadiutores. Nostrorum opera gymnasij adolescentes quàm plurimi primum adolescentiæ suæ florem quo suaviores Deo fructus ferrent varijs Religiosorum familijs addixerunt; aliorum verò quibus non dum voti compotes esse licuit, incredibilis ardor, ac pietas eminent. Sed luximus hoc anno, puerorum omnium decus, ac specimen Franciscum de Martino, is quatuordecim natus annos ob morum gravitatem constantiamque singularem, omnium in se oculos, animosque conuertebat. Mirum omnino dictu est, puerum hunc id ætatis tanta animi moderatione fuisse, ut neque ad publicos aliquando ludos spectandos accedere; neque cum personati homines per urbem vagarentur, in illos oculos figere, eorumque aut similibus rerum aspectu sese aliquando voluerit oblectare, illius deliciae erant templa celebrare, à Concionatorum ore pendere. Semel à Patre prohibitus ne ad concionem accederet, quod pluvia immineret, patri deinde affirmavit caelestibus, suavissimisque epulis se eo die priuatum; antequam quieti se daret singulari studio Deo se, Beatæque Virgini

Virgini commendabat, mox flagris se cœdebat. Primo mane sacrificio intererat, nolle se affirmans quicquam eo die discere, nisi audito sacro: sed quod puerum hunc admirabilē omnino reddiderat, erat obedientiæ studium singulare. Magistrum, parentes ita obseruabat, vt dici vix possit. Cum prima Grammaticę rudimenta disceret, Magistrum nactus est adeo durum, vt nulla tantæ indolis ratione habita, illum verberibus sæpissimè malè multaret; nunquam tamen dolore, aut iniuria adduci potuit, vt parentibus sui amantissimis id renunciaret. Tandem nonnulli eiusdem viciniæ rei indignitate commoti, patri rem aperiant; mirari primò pater ea potissimum de causa, quod videret egregia semper Franciscum suum in Magistrum esse voluntate, illi cupere, quibus posset rebus iuuare, nunc à Patre, nunc à Matre aliquid extorquere, quod Magistro largiretur. Puerum ad se vocat, interrogat, num ita crudelem in se Magistrum experiatur, vt ipse inquirendo cognouerat; negat ipse, quin immo affirmat, hominem esse singularis prudentiæ, eximiaque in se vti indulgentia. Tunc pater, cur ergo tot verberibus excipit? cui subridens puer; Et quid existimas (Pater) sine his posse doceri puerum? Nihil vnquam gustare ausus est, nisi facta prius à Patre potestate; à cœna flectebat ante patrem genua, quæque per diem concepisse se scelera arbitrabatur, aperiebat; neque cuiusque hac in re aures timebat. Cum aliquando de more peccata vellet aperire, repente ingentem lacrymarum vim fudit, affirmans immane, infandumque scelus commisisse se; cum Pater, vt Confessario dicendum id reseruaret, puerum hortaretur; & tibi, inquit, aperiam
riam

riam, Hodie cum sorore ludens (id ætatis soror erat, vix, vt pedibus ingredi posset) mea culpa cecidit, cumque excita sororis lacrymis mater, à me pœnas vellet repetere, negavi mea opera sororem cecidisse: præterea pomum in os intuli, antequam illi benedixissem. Hæc tanto animi dolore loquebatur, vt audientium nemo esset, qui à lacrymis temperaret. Neque cum tam præclarum virtutis specimen dederat, dormitum ibat, nisi à Patre benedictionem impetrasset; si quando somno vrgebatur, ad Patrem accedebat, atque ab eo fieri sibi dormiendi licentiam postulabat; & Pater, qui filij sui singulari obedientia vnice delectaretur, facultatem interdum negabat: tunc puer in angulum recipiebat sese, & quibus poterat actibus fallebat somnum; quod si grauius premeretur, summo animi candore patri renunciabat, vereri se, ne somni violentia nolens opprimeretur, ac proinde dormiret antequam Patris benedictionem accepisset, quod nefas omnino reputabat. Cum in morbum incidisset, incredibili ardore æstuabat, neque tamen aquam petijt, qua os ablueret, neque oblatam attigit aliquando sine Patris permisso; nunquam vi morbi acerbissima adeo afflictus est, vt Patris imperia non diligentissime exequeretur, nunquam aut cibum respuit, aut auersatus est, quem Pater illum capere iussisset. Obtulit aliquando filio medicamentum, ex ijs confectum rebus, quæ ingentem puero nauseam commouerent: sed tantam ipse sibi vim intulit, tanto animi ardore secum pugnavit in exantlanda potione, vt cristallinum vas in ipso ore fregerit. Pauperes adeo diligebat, vt quacumque habere posset, ijs liberalissime

lissime largiretur, quas mutabat vestes pauperibus referuabat; nummos apud se habere nolebat, affirmans timere se, ne ab iis in scelera inflammaretur; Patri seruandos dabat, matris enim fidem suspectam habebat, neque in alios vsus eos conuerti patiebatur, quam in pauperes subleuandos: Sanctissimum Eucharistiæ Sacramentum ita venerabatur, vt quoties per urbem ferri animaduerteteret, missis rebus omnibus augustissimum Dominum deduceret; non ab hoc officio aut pluuia, aut solis ardoribus, aut intempestæ noctis iniuria deterrebat. Videres puerum hunc, nulla tenuissimæ valetudinis suæ ratione habita, è lecto surgere, & somni quietem laborioso seruitio posthabere: neque audebat pater paternum hac in re ius interponere, & principem rerum, omnium parentem filiorum, priuare comitatu. Morti proximus, cum videret ad se delatum Christi corpus, lacrymis diuinam bonitatem commendare cœpit, quæ dignaretur, afflictum morbo seruum sua presentia recreare; multo deinde fletu accusabat sese, quod rustice rantum exciperet, neque morbi vi detentum corpus, in principis sui venerationem, cultumque, aliqua ratione prosterneret. His igitur virtutum præsiidiis munitus, mortem forti pectore excepit; iussus corpus extendere, quo commodius morituro aptas vestes, iis similes quas Franciscani ferunt, confici possent, impauide extendit; interrogatus num instantis mortis periculo terreretur; Cur, inquit, mortem timeam, cur non illam existimem qualibet vita potiore, quæ me cœlestibus choreis inferet, & dulcissimi I E S V faciet ore perfrui suauissimo? atque haud ita multo post felicissimam

licissimam animam exhalauit. Sunt & firmitioris ætatis non leuiora pietatis argumenta. Mitto deposita odia, laxatas pauperum angustias, singulari Sodalium diligentia effectum, vt doctrinæ rudimentis tenera puerorum ætas imbuatur. Id vt præstarent Sodales nauim duò conscenderant, in oppidum ituri prope Neapolim situm; verum cum oborta tempestas in extremum illos periculum adduxisset, alter ex his timore verius, quam somno sopitus, iacebat mortuo similis; cum B. Virginem videre sibi visus est, quæ lato eum maximè vultu trepidantem confirmaret, affirmans gratissimum sibi opus esse, quod aggredere- retur, proinde nihil mortis faciem vereretur. Sodalıs ad hæc gaudio exiliens, ad matris pedes ruebat illos exosculaturus, Verum oblata species euauit, sed sensit vel mare ipsum præstantiam Virginis; neque eos ausum oppugnare, quos Virgo defenderet, minas fluctusque compescuit.

DOMVS PROBATIONIS NEAPOLITANA.

SINGULARIS quam in nostris alendis Dei beneuolentiam experti sumus, nostrorum omnium animos fidentiores reddidit; itaque quamuis in maximis rei familiaris angustijs, optimæ indolis adolescentes plurimi in nostram Societatem asciti, qui etiam expectationi nostræ, vt se dant initia, optimè respondent. Alit omnino ad octoginta.

COLLE-

COLLEGIVM

CATACENSE.

SEX DECIM è nostris hic exercentur, quorum Sacerdotes octo, humaniorum litterarum Magistri duo, ceteri Coadiutores. Horum studium vberri mos fructus ex circumiectis agris in Christi Domini horreum intulit, superstitiones sublatae, extincta odia; viduae tres coniugum caede exasperatae in vindictam ardebant: sed nostris cohortationibus cum interfectores in gratiam redierunt. Catazorij verò impigrè Societatis nostrae munia obita.

COLLEGIVM

NOLANVM.

DEVNT in hoc Collegio Sacerdotes è nostris sex, Magistri humaniorum litterarum duo, Coadiutores quinque. Cum Ciuitatis gloria, & nostri Collegij dignitas reuirescit, templum frequentatur, vt in tanta Ciuium penuria, & etiam humaniorum litterarum auditorum numerus in dies augetur.

COLLEGIVM

LUPIENSE.

QVINDECIM opera excolitur Lupiensis ager, habet Sacerdotes decem, & Magistros duos

duos inferiorum scholarum, tres Coadiutores. Defunctos laboribus sua exceperunt præmia P. Ioannem Dominicum Balsamum, & Bartholomæum Petrucium. Donatus Aurelius, Brundusinus quidem ipse, sed qui Lupijs ageret moriens, Collegium nostrum fecit heredem. Item Portia Torrilia monialis, ex ijs tamen quæ domi suæ viuunt, centum viginti aureos Collegio legauit. Excursum in Hydruntinum agrum, vbi egregia in nos omnium ordinum voluntas apparuit; itaque nostri vt Ciuium caritati aliqua ex parte responderent, nullis laboribus pepercerunt. Illud non vulgare; iuuenis quidam inimicum ad Templi foras prestolabatur, vt fica eum confoderet; sed eum verba facienti Patri aures, vel nolens daret, ita animo mutatus est, vt abiecta fica, totius ante actæ vitæ sordes confessione expiarit.

COLLEGIUM BARIENSE.

DVODECIM tantum habuit Bariense Collegiū, Sacerdotes quinque, Magistros duos, Coadiutores quinque. Edocti Christianæ doctrinæ rudimenta pueri, otio lasciuiantes homines festis diebus in Templum leniter compulsi. B. Virginis Sodales, cum honestarum mulierum pudorem, urgente rerum omnium inopia, in extremum periculum adductum intelligerent, petita per urbem stipe, earum miserijs subuenire conati sunt; nam Xenodochia inuisere, detentos in publicis vinculis iuuare cibo, adeo illis vulgare est, vt reticere possit. Mercator non mediocrem nummo-

rum summam à quodam, qui in magnis angustijs versabatur, cum non possit exigere, eum in vincula conijciendum curauit, ergo is cum carceris squalor ad summam inopiam accessisset, neque tamen mollescere mercatoris ingenium vidit, statuit, nulla dignitatis habita ratione, bonis cedere: hoc vbi audiuit B. Virginis Sodalis quidam, ad mercatorem conuolat, ab eoq; omnibus precibus contendit, vt infelicissimi hominis miserijs, atq; egestate commoueri sese patiatur. Verum is, qui humanitatis sensum exuerat, atque ex se ceteros metiretur, quin in Sodem probra conijceret, atque aperte auaritiæ illum insimularet, contineri non potuit; preces illum à debitore pretio redemptas afferre, honestamque pietatis speciem præferre, quò turpis lucri fœditas aptius velaret. Nobilis erat domi suæ Sodalis, itaque ad tantam contumeliam expallescere, & mox subiacente iracundiæ faces dæmone, rubore suffundi, atque ad propulsandam iniuriam furoris æstu inflammari; nunc rursus ad suppliciorum & contumeliarum Christi recordationem, iniuriam velle condonare: verum cum acrius virgeret humani generis hostis, Ecce tibi vnus è nostris, in quem cum Sodalis oculos coniecisset, continuo sedatis pectoris motibus exclamat; Non vulgaria diuinæ charitatis pignora sunt, inquit Pater, in Beatæ Virginis versari patrocínio; nam vndenam tantum mihi charitatis tribui sperem, vt insultantem mercatorem æquo animo pati possim? mox ad mercatorem conuersus hilari, vt cum maxime vultu, animi sui magnitudinem tranquillitatemque declarauit. Mercator, qui ad debitoris miserias animum minimè flexerat, plusquam huma-

næ patientiæ specie ita commotus est, vt petita summa animi significatione à Sodale venia, debitorem liberum esse iusserit. Graui iniuria laceffitus ex eodem sodalicio adolescens, inimici eadem meditabatur; interea mensuris illis sententijs, quæ Sodalibus diuiduntur, constanter admonebatur, vt iniuriam condonaret: quibus tandem à prauo consilio deterritus, secum ipse voluebat, qua ratione inimico significare posset reconciliatum animum; in forum procedit, in quo versari consueuerat, erat ille multo amicorum propinquorumque stipatus satellitio, forumque per se satis frequens; verum Sodalis noster, qui Deo militaret, sui que victoriam omnino cuperet reportare, nihil aliorum opinionem veritus, ad inimici pedes accidit; Quid hominum (inquit) leges iubeant non ignoro, verum me tibi Deus pacem amicitiamque offerre iubet, tanto imperatori repugnare non potui. Hæc cum diceret magna lacrymarum vi ex oculis emanante, pedes exosculatur; hæere primum ille, mox hominem complexus, negauit vnquam amicum alium sibi futurum in posterum cariorem. Neque Barij angustiis nostrorum ardor contineri potuit, itum in proximos pagos, ex quibus præclaros animorum fructus retulerunt.

C O L L E G I V M
C O S E N T I N V M.

SACERDOTES octo, Magistri humaniorum litterarum sex, Coadiutores quinque in hoc Collegio versantur. Humaniorum litterarum professorem

C ;

fessorem

fessorem mors sibi vindicauit, magno totius ciuitatis dolore; vt enim erat miti ingenio, & comitate singulari, omnium sibi beneuolentiam, uoluntatemque deuinxerat. Ne scelus patefieret, de abortu mulier cogitabat: sed à tam nefario consilio à quodam è nostris deterrita, promissam ab eodem Dei opem præstolabatur, nec frustra; ipso partus tempore tam fœda coorta tempestas est, tot tonitrus, tanto fragore Cœlum concussum est, vt & parientis voces, & infantuli vagitus minime exaudiri potuerint, fœtui tanta diligentia consultum, vt id odorari neque ipsi vicini potuerint. Habella Passalacqua hoc anno ducentos aureos Collegio testamento legauit. Nobilis quidam à monte alto egregium equum, quem Collegio Consentino, si è graui, quo opprimebatur morbo, conualesceret, voto destinauerat, misit.

COLLEGIUM BAROLITANVM.

BAROLITANAM prouinciam Sacerdotes quinque administrant, cum iis laborant Magistri duo, Coadiutores quinque. Quamuis multa nostrorum caritas in Populum argumenta silentio prætereamus, illud profecto reticere nulla ratione debet. Pauperibus, qui ad nos confluunt numero ad centum, accipiendæ eleemosinæ gratia, doctrina Christiana explicari cœpta; ciuium in nos benignitas maxime enituit; nostris alendis tantum tritici collatum, vt multorum præterea subleuandæ inopiæ satis fuerit. Trecentos etiam aureos quidam nobis donauit.

COLLE-

COLLEGIUM

AQVILANVM.

DVODECIM è nostris hic laborant, Sacerdotes quinque, Magistri tres, ceteri coadiutores. Submisit hoc Collegium variis Religiosorum familiis subsidia non contemnenda, quatuor Dominicanis, alij Cappucinis nomen dederunt; porò in Societatem nostram admitti nobiles plurimi petunt.

COLLEGIUM

THEATINVM.

ALVI omnino duodecim è nostris, quarum opera abductæ pellices, lites compositæ, ad pietatem inflammati Ciues, illi præcipuè, qui Sodalitati B. Virginis nomen dederunt; singularis fuit fratris cuiusdam nostri patientia, qui in frequentissimo cætu alapa percussus, tantam iniuriam incredibili animi magnitudine pertulit.

COLLEGIUM

BENEVENTANVM.

TREDECIM è nostris in hoc agro excolendo defudarunt. Quidam de interficiendo inimico cum grassatore conuenerat: sed audita concione, & ipse peccata aperuit, & idem ut faceret, grassatori auctor fuit. Ardebat flagrantis-

fimo coniugis suæ amore iuuenis; sed de illius fi-
 de dubius artes versabat omnes, quo coniugis a-
 nimum perspectum haberet: atque vt sunt talium
 insana consilia, dæmonem inuocat, vt ab eo de
 vxoris pudicitia doceatur, eique & corpus & ani-
 mam vitro attribuit; arripit oblatam nocendi oc-
 casionem mortalium hostis æternus, infelici con-
 iugi semel atque iterum videndum se offert, affir-
 mat coniugem nulla viri, nulla dignitatis habita-
 ratione, cum agnato rem habuisse: vix hæc à dæ-
 mone audit, cum intelligit mendaciorum paren-
 ri tali in re fidem haberi non oportere, ab vxore
 ipsa rem cognoscere statuit, minis itaque, verbe-
 ribusque, & extremi supplicij denunciatione id
 tentat; negare coniux, neque fidem marito da-
 tam fregisse se vnquam, constanti animo affirma-
 re: perstabat in sua sententia iuuenis, neque ab
 iniuria inferenda temperabat; tandem respexit
 miseram B. Virgo, viro dormienti per somnium
 sese offert, eumque ab incepto grauissimis verbis
 deterreret, affirmatq; vxorem de qua male sentiret,
 inter illius oppidi honestissimas, castissimasque
 esse numerandam: ad nostros igitur accedit, rem
 aperit, atque à dæmonis iure vindicatus est. In-
 terrogata mulier, quibus artibus Virginis sibi ani-
 mum deuinxisset, Respondit, singulis diebus
 tertiam se Rosarij partem recitare, terque in
 hebdomada ieiunio carnem macerare,

P R O V I N C I A